

Arrest

nr. 351 251 van 6 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8570 HARELBEKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 (oud) van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 juli 2024 werd voor verzoekster, die minderjarig is, in functie van haar Nederlandse schoonzus een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 24 januari 2025 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster per aangetekend schrijven van 28 januari 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 25/07/2024 werd ingediend door:

Naam: [S.]

Voornaam: [K.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Voor betrokkene werd een aanvraag gezinshereniging ingediend met haar schoonzus [Y.S.] ([...]), van Nederlandse nationaliteit.

1. De aanvraag werd ondertekend door de partner van de broer van betrokkene.

Betrokkenen is echter, overeenkomstig de artikelen 372 en 388 BW, minderjarig en juridisch onbekwaam om administratieve handelingen te stellen zoals bijvoorbeeld in eigen hoofde een aanvraag tot verblijf doen als burger van de Unie. Een minderjarige dient door zijn ouder(s) of voogd vertegenwoordigd en bijgestaan te worden. In het belang van het kind en ter bescherming van zijn rechten dient het vergezeld te zijn en te verblijven bij zijn wettelijke vertegenwoordiger namelijk, ouder(s) of voogd.

In toepassing van het wetboek internationaal privaatrecht (cfr. art. 35 WIPR) en het burgerlijk wetboek kan het gezin bij wie het kind verblijft, de minderjarige niet wettelijk vertegenwoordigen. Daartoe zouden zij het voogdijschap moeten hebben zoals in artikel 391-392 BW omschreven. In de voorgelegde toestemming van de ouders van het kind is nergens sprake van voogdijschap. De ouders geven eenvoudigweg de toestemming aan hun volwassen zoon en zijn vrouw om het kind te vertegenwoordigen bij de Belgische administratie om de nodige administratieve handelingen voor het kind te stellen met het oog op verblijf in België, dat volstaat niet. Wanneer kinderen hun gebruikelijke woonplaats in België hebben, is wel degelijk de Belgische rechtbank bevoegd om vast te stellen wie de ouderlijke macht/de voogdij over de kinderen heeft. De rechtbank zal beslissen in het belang van het kind.

Derhalve kan een eventuele aanvraag tot lang verblijf voor de minderjarige onmogelijk rechtsgeldig worden ingediend. Nergens uit voorgelegde documenten blijkt dat er heden iemand in België als burgerlijke voogd zou zijn aangesteld.

2. Betrokkene legt bij de aanvraag een Marokkaans paspoort [...] voor met een geldigheidsduur van 6/03/2024 tot 6/03/2029 (afgeleverd in het consulaat van Marokko te Antwerpen).

In het paspoort kan heden geen geldig inreisvisum worden teruggevonden, betrokkene legt evenmin een geldige verblijfsvergunning voor van een andere lidstaat.

In artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980 staat het volgende: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;’

In artikel 47/1 staat: ‘Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis (...), van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.’

Gelet op art. 40bis, §4: ‘De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, § 1 of 2, bedoelde voorwaarden.’

Art. 41, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. (...)

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen om de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4 juncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47/1 van het Vreemdelingenbesluit kan dus worden afgeleid dat een ‘ander familielid’, zoals bedoeld in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, een geldig inreisvisum dient voor te leggen. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelandse familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de

Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Zonder te beschikken over een inreisvisum kan betrokkene dan ook onmogelijk voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen op dat het ingestelde beroep onontvankelijk is omdat verzoekster minderjarig is.

3.2. De Raad dient erop te wijzen dat een niet-ontvoogde minderjarige onbekwaam is om in persona een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Dit heeft tot gevolg dat hij dient te worden vertegenwoordigd door hetzij beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid van het oud Burgerlijk Wetboek (hierna: het oud BW), zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202 434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016), hetzij door de ouder die het gezag uitoefent indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen (artikel 376, derde lid van het oud BW), hetzij door zijn voogd (artikelen 390 e.v. van het oud BW). Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid*, in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97). In artikel 2.13 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ook bepaald dat een persoon die niet bekwaam is om zelf in rechte op te treden geen vordering bij de Raad kan indienen, maar een beroep dient te doen op een wettelijke vertegenwoordiger.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd geboren op 9 december 2010 en op het moment van het indienen van het beroep tot schorsing en nietigverklaring slechts veertien jaar oud en dus minderjarig was. Voorts kan de Raad, gelet op de bewoordingen van het verzoekschrift – waarin nergens melding wordt gemaakt van enige wettelijke vertegenwoordiging –, slechts vaststellen dat verzoekster in eigen naam optreedt.

Gelet op het voorgaande, werpt verweerder dan ook terecht de exceptie op dat verzoekster als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om in eigen naam, zonder vertegenwoordiging, een annulatieberoep in te stellen bij de Raad.

Het door verzoekster ingestelde beroep is bijgevolg onontvankelijk (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

De exceptie van onontvankelijkheid, ingeroepen door de verwerende partij, is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK